

B1899/44

STOCKHOLMSFLICKORNA
VID LYKTSKEN

FIGURER OCH TECKNINGAR
EFTER VERKLIGHETEN

AF

FRISKUS

PRIS 1 KRONA

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PRESS

BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS

1912

STOCKHOLSMFLICKORNA

VID LYKTSKEN

FIGURER OCH TECKNINGAR

EFTER VERKLIGHETEN

AF

FRISKUS.

STOCKHOLM,
NYA BOKTRYCKERIET, 1887.

STOCKHOLMSTÄLLKORNA

ÅR 1775

HÖRRETTEN I STOCKHOLM

ÅR 1775

ÅR 1775

STOCKHOLM

ÅR 1775

Inledning.

— Och du tror verkligen på kvinnorna?

— Ja, jag tror att det finnes sanna kvinnor, som man säger, men Gud ska veta att inte är det många.

— Nej, var viss på det. I min gröna ungdom såg jag snart sagdt en gudomlig uppenbarelse i hvar-
enda kjol, ja, jag fann kvinnan så himmelsk, så för-
tjusande, så ren och så snöhvít som någon, men nu
har jag kommit på helt andra tankar.

— Och hvad har orsakat denna märkvärdiga
förvandling?

— Praktiken, min vän, praktiken, jag har nu
råkat få se kvinnan på så nära håll som möjligt, och
funnit henne allt utom guddomlig. Jag vill inte vara
så hjertlös som August Strindberg, men jag vill vara
rättvis, med rättvisan kommer man ändock längst.

— Din tillbedda har kanske svikit dig, eller är
du olyckligt kär?

— Låt mig tala ett förtroligt ord med dig. Vi
gå in på Bährs café och få litet punsch, så ska du
få höra ett kapitel ur mitt lifs historia.

Detta samtal hade förts emellan två unga män
under det de, kommande från Norrmalm, passerade
Wasabron och nu befunno sig utanför det lilla hem-
treffiga Bährs café nere vid Riddarhustorget.

— Det vore ytterst intressant, försäkrade den
andre, en man med spänstig hållning och fördelaktigt
utseende.

Begge voro de litteratörer och var följaktligen
deras uppgift att veta och låta veta.

Inom några minuter befunno de sig välbeställda i en af schaggsofforna på Bährs café under det att en halfva Lindgrens »Medaille D'or» tronade på bordets midt.

— Jo, min bror, började den så mycket praktiserade unge tidningsmannen, du undrar väl inte på om jag likt alla andra karlar en gång i mitt lif varit dödligt kär, riktigt kär förstår du, så kär som ett dödligt människobarn kan blifva?

— Nej, hvarför skulle jag undra deröfver, när jag sjelf är kär som en klockarkatt och det i en viss liten unge vid baletten.

— Sää, gratulerar, sade den andre ironiskt, men hör på nu. Jag var som sagdt kär, det är nu fem år sedan. Flickan var sin mors lydiga dotter och räknade endast sjutton rosiga vårar. Gud så vacker hon var. Hon var bedårande. Du skulle bara ha sett henne, och du gäfve t—n alla balettdamer i verlden. Hennes namn var Maria. Maria var sin mors enda hjälp och stöd, alltsedan fadrens död. Fadern hade varit vaktmästare i en bank. Hennes bekantskap gjorde jag på ett mycket egendomligt vis. Jag skulle gå med spårvagnen från Norrmalmstorg till Slussen, och när jag kom in i vagnen fans der endast en ung dam, just lilla Maria. Spårvagnskonduktören kommer in för att uppbära afgifterna. Den unga flickan skulle ta upp sin börs och letade några sekunder i sin ficka. Hon syntes för ett ögonblick mycket orolig och var mycket kantig i sina rörelser.

— Ack, sade hon, djupt rodnande, jag glömde min börs derhemma. Med största svårighet förmådde hon uttala dessa ord. Hon var så brydd att det riktigt skar mig i hjertat.

— Om min fröken tillåter och icke upptar det såsom en oartighet från min sida, så ber jag få

lemna det lilla beloppet, sade jag med all min egande artighet och lyfte ödmjukt min hatt.

— Jag tackar er hjertligt . . . så tråkigt . . .
Blyg slog hon ned sina vackra ögon och rodnaden blef än mörkare, men jag låtsades icke se hennes älskliga lilla bryderi för en futtig tioöring.

— Stackars liten!

— Ja, det var synd om henne. Jag var nog fri att under resan öppna ett resonemang med den sköna okända, sedan jag nemligen först presenterat mig och bedt att få lemna mitt visitkort.

— Mycket ridderligt, intygade vännen leende och tömde halfva punschglaset.

— Hon besvarade öppet och okonstladt mina frågor. Jag kan nu ej med säkerhet påminna mig samtalsämnet, men jag tror det rörde spårvägssystemet och dess stora fördelar.

Resan till Slussen gick så hastigt att jag icke förstod rätt hvart tiden tagit vägen. Det var min sköna medpassagerare, som så intresserade mig.

Hon steg af vid Slussen . . . jag med . . . men här blef det min pligt att som en beskedlig gosse lyfta på hatten och bjuda henne farväl. Jag gjorde så. Hon neg småleende, och skyndade med lätta steg ifrån mig upp åt Södermalmstorg.

Länge förblef jag stående som fastlåst i närheten af stamfadrens ryttarstaty . . . Men så försvann den lilla förtrollerskan ur min åsyn.

Jag kände mig mycket underlig till mods. De der ögonen, som nyss blickat så vänligt på mig, såg jag ännu lika tydligt framför mig. Munnen myste lika behagligt och rodnaden kunde jag ej heller glömma. — Skål du — sade den berättande och sedan han smakat på den gula saften, fortsatte han:

— Den ena dagen gick efter den andra, men ständigt låg den lilla flickan från spårvagnen i mina

tankar. En vacker dag träffades vi på teatern. Jag blef presenterad för hennes mor, som artigt nog bjöd mig till deras enkla hem, derest jag ville komma. Jag gick, och var inom kort dödligt förälskad. Vi svuro hvarann evig trohet.

— Och du höll din ed?

— Ja, så mycket som möjligt, men hon . . . hon lemnade mig för en snobbig gardeslöjtnants skull. Denne öfvergaf henne snart. Då blygdes hon naturligtvis att komma tillbaka till mig. Hon sjönk allt djupare och djupare, och räknar sig nu till de grändernas barn, som söka sin lycka längs rännstenarne. Jo du, sådan kan qvinnan vara.

— Ja, men alla qvinnor äro icke sådana. De finnas, som i evigt och troget minne bevara den de älskat, de finnas, som för sin kärlek kunna försaka allt, tåla och lida och i döden hviska idealets namn.

— Hm, du är en smula fantast, men det vare för dig. Sedan Maria öfvergaf mig, kastade jag mig besinningslöst ut i det vilda lifvet, blott för att se och studera de många qvinnofigurerna på nära håll.

»I lastens usla nästen der trufdes jag så godt,

Jag skämtade med qvinnor och skämtade så rått,»
deklamerade den unge tidningsmannen och tillade:

— Nu har jag fått stoff må du tro. Jag vill rulla upp några tafior ur det galantas verld, jag har skrivit en hel liten lunta med titeln: »Stockholmsflickorna vid Lyktsken.»

— Sää.

— Och jag hoppas att såväl du som den stora allmänheten ska finna mig både natursann och intressant.

De båda vännerna klingade med hvarann och lemnade strax derefter Bährs café.

Första bilden.

“Guldsoffan.”

Hofbalen. — Det nattliga besöket vid lilla Nygatan. — Skön Elin. — En Mosebackemaskerad. — Frestaren. — Fallet.

— Ser du så rasande grannt det är på slottet i qväll?

— Jo, det vill jag lofva. Visste man inte, att det är bal, skulle man ta mej knäfveln tro att elden vore lös deruppe i “hvita hafvet”. Det elektriska ljuset ser inte lite gentilt ut. Det är inte vanliga talgdankar som kungen består.

— Tror du, att en kung kunde vara så futtig. Baschl Han som har så godt om pengar, han som inte behöfver krusa för att pungslå folket, när det så faller honom in. Han bränner inga talgljus, men kunde han ta ner solen från himlen och sätta in i hvita hafvet, så kan du slå dej i backen på, att hon satte der redan. Det är med våra kungar alldeles som med pigor och smågrisar, ju mer de få, ju mer vilja de ha.

— Ja, det är sannt. Men det är ju också folkets fel, som skämmer bort dem. Om folket droge in på staten, så finge kungarne festa lagom.

— Du sad'et. Det är för tokigt, med alla sådana der kungliga tillställningar. Der ska' drickas champis, och vi ha' knappast till en stor sup i kylan.

— Ja, fy tusan, så galet allting är stäldt. Vet du, jag håller allt med skräddar Palm ändå. Det gamla systemet är upp åt väggarne. Det fins ingen rättvisa till i verlden, men jag vill ha' rättvisa, om

det också ska bli med mig hur som helst. En sådan der kungsbal den kostar nog sina modiga långschalar, och nog kunde pengarna användas klokare än på sådana galenskaper.

— Javisst, vi stackars satar få springa gatlopp natten igenom för att förtjena ett par fattiga kronor och andra lefva röfvare med tusenlappar. Jag blir arg.

— Men lugna dig en smula, ha, ha, vi betala ju ingen skatt till staten, det är ändå någon tröst, så inte ha vi någon trasa med i dender kungliga gasken. Men kom nu ska vi gå upp till "mutter Lundin" och få oss en seidel bier som hastigast. Det är en rar gumma och jag kan "kritsa" hos henne, för hon vet så väl att jag är förste kammarpage hos "svarta Thilda" på Kindstugatan, sade en af de båda figurerna som stodo och samspråkade i lyktskenet framför Lejonbacken.

— Kör till! svarade den andre och de båda skuggorua dröpo af i riktning åt Österlånggatan.

— — — — —
Der uppe i de kungliga gemaken gick det mycket storståtligt till.

Der var församlad en så brokig och lysande samlung, att det nog gjort ondt i ögonen, om ej blicken tillika tjusats af så mycket qvinligt behag, så många strålände ögon, rosiga läppar och svällände former.

Man kunde aldrig se sig mått på denna rikedom af skaparens skönaste mästerstycken.

Valsen ringlade fram under eldig musik, och der vexlades ord och blickar, komplimanger och tryckningar i oändlighet.

Det var en äkta svensk hofbal, så lysande som de tryckta tiderna det medgäfve.

— Nå hvad tycker ni? frågade en äldre diplomat sin närmaste granne.

— Åh, charmant, på min ära charmant, ers excellens, inte ens i Paris har jag varit med om förträffligare arrangemang. Man har icke skytt några kostnader för att göra denna bal så utsökt som möjligt.

— Det är saunt.

— Och detta fögnar mig så mycket mer, som det är den första bal jag har den äran att bevista hos hans majestät konungen af Sverge.

— Det är så sannt, ni är så godt som nykomling vid franska legationen.

— Just så, men jag ber er vara öfvertygad om, att jag ingalunda kan känna mig bortkommen i en så hemtreflig stad som Stockholm.

— Låter godt! Vår stad faller i allmänhet utlänningen i smaken, detta kunna vi med berättigad stolthet skryta af.

— Hennes kungliga höghet kronprinsessan är själfva älskligheten, hon är rent af bedårande i den der hvita sidenroben. Storhertigdömet Baden har all heder af sin fagra dotter.

— Ja, det måste erkännas, och vår kronprins ser inte heller lite förtjust ut. Titta bara på honom! När man har kommit så långt som jag på lifsskalan, då är musten utrunnen, och den enda kvarlevan är ett tomt skal. Jag har mången gång frågat mig själf hvad jag egentligen skall på sådana här balar att göra. Det fins så mycket vackert och så mycket retande, att man känner grufflig pina öfver att vara en sådan gammal stofil som jag.

— Så får ni väl icke säga, ers excellens. Ni är ännu i besittning af så många yttre personliga förtjenster, att ni heltvisst aldrig kan finna onåd inför en kvinnas ögon.

— Prat! Det är inte med mig som med portugisiska vicomten. Se på honom — han står der borta och gör sin kur för grefvinnan P. Tror ni inte han

gör lycka. Jag kan svära på det. Karlen är i rap-
pet åttio år, och borde vara alltför antik för länge
sedan, men så är ingalunda fallet. Damerna äro för-
tjusta i honom än i dag, och sannerligen tror jag inte
den gode vicomten om både ett och annat. Han kan
utföra verkliga stordåd genom att gå sin gamla väg.

— Hvilken väg?

— Kjortelvägen, herr sekreterare, den säkraste
väg man kan gå, såväl här som i andra land. Eller
hvad har erfarenheten gifvit er vid handen.

— Mycket rätt. Alldeles min uppfattning.

— Godt, på det ta vi ett glas rehnskt om ni
behagar, sade den äldrige excellensen och förde den unge
legationssekreteraren till diplomatiska kårens buffet.

— Jag tackar, ers excellens.

Just som de båda herrarne gingo in i ett af
sidorummen, gjorde hofbalmusikdirektör Ekdahl med
sin taktpinne slut på den smäktande Straussvalsen,
och de dansande spriddes i olika grupper; en del kvar-
stannade i hvita hafvet, under det andra föredrogo
att svalka sig i de olika buffeterna.

Hoflakejer och solfjedrar voro i oupphörlig rö-
relse.

Tack vare det elektriska skenet var värmen icke
på långt när så tryckande, som under stearinljusens
glansdagar, då tiden var så fet, att det dröp öfver
både frackuppslag och blottade skuldror.

Den portugisiska vicomten kvarstod alltjemt vid
sin dams sida; han syntes vara inbegripen i ett myc-
ket lifligt samtal med den unga, sköna grefvinnan.

Hon såg sig spejande omkring, liksom sökte hon
någon, reste sig derpå, tog vicomtens arm och gick
med honom genom stora galleriet ut i kapprummet.

Med en junonisk figur insvept i en sky af atlas,
silkestyll och rosor, sväfvade hon fram bland gästerna,
och den som egde någon blick såg heltvisst, att hon

ingalunda hade någonting emot att bli beundrad, men att hon nu icke var så synnerligen angelägen om att blifva alltför mycket observerad.

Såväl vicomten som grefvinnan påtogo i hast sina ytterplagg och lemnade lika hastigt den kungliga festväningen. Grefvinnan svepte slöjan tätt kring sitt ansigte.

Kammartjenarne och hoflakejerna bockade sig mycket artigt.

— Ni behöfver ingalunda oroas er, älskvärda grefvinna, sade vicomten smekande, då de giogo ned för trappan.

— Ni lofvar då säkert att vi äro tillbaka om en timma.

— Jag svär eder det, och skulle ni väl ega minsta anledning att tvifla på mina ord.

— Ack nej, men ni förstår mig, säg att ni förstår mig.

— Lugn, lugn, förtjuserska, er man sitter i blå kabinettet och spelar schack med prins Karadja och det slutar inte före kottiljongen. Vi behöfva sålunda ej hysa den minsta fruktan. Ser ni, der är droskan, sade vicomten och visade på ett elegant ekipage som väntade i östra slottshvalfvet.

Betjenten öppnade bugande vagnsdörren och vicomten och grefvinnan togo plats på de mjuka vagnsdynorna.

Vagnen rullade bort öfver borggården.

Klockan slog nu elfva i Storkyrkan.

Vägen togs ned åt Storkyrkobrinken, öfver Ridarhustorget och Munkbron och lilla Nygatan fram, der den stannade vid ett af de största husen.

Vicomten och grefvinnan stego ur.

— Nu äro vi framme, sade vicomten, i det han räckte sin sköna följeslagerska handen.

— Tack, sade hon och hennes blickar flögo forskande omkring under slöjan.

Betjenten tryckte på portklappen, dörren öppnades och ett det allra sötaste lilla flickhufvud tittade ut.

Vicomten nickade vänligt åt henne och gjorde en mjuk rörelse med handen, liksom manande sin sköna följeslagarinna att stiga på utan fruktan.

Den unga flickan drog sig blygsamt rodnande tillbaka och lemnade plats för de inträdande.

Vicomten och grefvinnan gingo en trappa upp och befunno sig snart i en elegant salong, hvars tre fönster vette ut åt lilla Nygatan till.

Från taket nedhängde en lampa som kastade ett grönt skimmer öfver det dyrbara möblemanget och den mjuka, turkiska mattan.

Intill denna salong gränsade ett mindre kabinett, som i elegans ingaluunda gaf efter för salongen.

Äfven här fanns en kulört taklampa, men här var rosafärgen den herrskande, och det lilla rummet tedde sig förtjusande i denna belysning.

Allt var inrättadt så bekvämt som möjligt.

På väggarne funnos målningar af berömda mästare.

I salongen märktes förutom åtskilliga Makartsfigurer, en präktig kopia af Kronbergs jagtnymf.

Dessutom funnos flere fina skulptur- och bildhuggeriarbeten.

Synnerlig effekt gjorde "De tre gracerna" i marmor, hvilka voro placerade i en blomstergrupp vid salongens ena långvägg.

I det lilla rummet fanns en präktig Venus, vid hvars åsyn man genast flyttades in i det skönas värld.

Så var också denna vrå helgad åt Venus, och man tyckte sig höra väggarne hviska om fröjder utan

tal och utan namn, om ljufva rus och saliga stunder om kärlek . . . blott kärlek . . .

Här befunno sig nu som sagdt vicomten och grefvinnan.

Sedan de aftagit ytterkläderna, kastade sig den unga grefvinnan med elegant värdslöshet i en sväl-lande kåsös, under det att vicomten tryckte på en liten knapp, som satt vid dörren.

Den unga flickan inkom genast bärande en bricka med champagnecistern och diverse sydfrukter.

Brickan placerades på divanbordet.

— Se der mitt vackra barn, sade vicomten, i det han räckte sin nattliga tjensteande en blank tiokrona i guld.

— Tack, ers excellens, men, men . . . flickan neg, rodnande och aflägsnade sig lika hastigt som hon kommit.

Vicomten tog nu plats vid grefvinnans sida.

Grefvinnan var verkligeu förtrollande, der hon satt i sin hvita drägt, sin fulla fågring och i denna sällsamma gröna belysning, som förskönade henne på samma gång den gaf hennes drag en lidelsefull, trånande prägel.

— Ack grefvinna, började vicomten, i det han mjukt lade sin hand på hennes, ack grefvinna, jag tackar er på mina knän för den salighet ni nu bereder mig.

— Ah, det är ju ingenting att tala om, ers excellens.

— Jo, ack jo, ni återger mig en himmel, som jag trodde mig för evigt ha förlorat, tro mig, jag vill göra allt för er skull.

— Var blott försigtig, ni känner inte min man, ni vet icke hvilken häftig natur han har. Tänk om han skulle upptäcka det här. Min gud, jag vore

olycklig. Men ni lofvar ju att icke förråda mig, säg ers excellens, ni svär att . . .

— Att våga allt för er, mitt lif om så är, sade vicomten, det är kärleken som ger allt lif och hela lifvet är ingenting annat än kärlek. Jag älskar det sköna. Min grefvinna, jag tillber, jag dyrkar er.

— Tyst, tyst, är ni säker på att ingen lyssnar? Väggarne ha öron nattetid.

— Var lugn, frukta intet. Detta tempel är heligt, och endast väna andar röra sig omkring oss.

Vicomten ifylde de båda kristallpokalerna och champagnen perlade, under det han bjöd grefvinnan dricka.

— Skäl, sade hon småleende och lät den eldiga saften fukta sina läppar.

— Skål, förtjusande Adelaide, sade vicomten och tryckte häftigt den lilla hvita handen, som han höll i sin, lät mig säga Adelaide, jag kan ej med detta oupphörliga grefvinna och grefvinna, Adelaide, ack, det låter så skönt!

— Ers excellens, sade grefvinnan, blygsamt kockerterande, under det att hennes barm gick i jemna vågor.

— Kalla mig icke excellens, bad han, utan kalla mig du . . . säg du, och jag är lyckligare än den lyckligaste, med dessa ord lutade sig vicomten allt närmare sitt ideal.

— Du ber mig derom, och jag gör det, sade grefvinnan, men icke då min man hör det . . . ack, tiden hastar, vi måste åter vara på slottet. Balen är nog snart slut.

— Det är ej minsta fara, vi ha ej varit borta en half timma ännu, sade vicomten, i det han såg på sitt briljanterade ur, vi ha god tid, var icke orolig älskade Adelaide. Låt oss njuta af lifvet, medan

det varar. Skål, hviskade han och tömde i ett drag den fyllda pokalen.

Äfven grefvinnan drack bägaren i botten och sjönk sedan för ett ögonblick svärmiskt rörande tillbaka på de mjuka kuddarne.

Utan att hon deraf lät sig störas, tryckte vicomten en kyss på hennes läppar, sedan han förut varsam samt smugit armen kring hennes smärta midja.

Det blef för några ögonblick tyst i rummet.

— Adelaide, Adelaide, hviskade vicomten med glödande stämma.

Vi lemna nu vicomten och den unga grefvinnan för en stund allena i det lilla rosenröda kabinettet, och skola i stället rikta vår uppmärksamhet på den vackra uppasserskan, som öppnade porten för de nattliga gästerna.

Elin, så var hennes namn, gick med långsamma steg tvänne trappor upp, och kramade mellan sina fingrar den blanka tiokronan, som vicomten gifvit henne.

Här inträdde hon i en liten anspråkslös kammar, upplyst af en fotogenlampa, som stod på kakelugnskarmen.

Till venster stod en gustaviansk säng, omgifven af ett par blommiga, röda gardiner.

Till höger fans en större skänk, synbarligen afsedd för matvaror.

Några trästolar och ett litet bord fram i fönstersmygen fullkomnade möblemanget.

På väggarne märktes diverse religiösa taflor både med och utan ramar.

Sålunda sågos flera af Dorés förträffliga teckningar till bibeln, hvilka obarmhertigt nog voro korsfästa på väggen med vanliga knappnålar.

Öfver sängen märktes en större Kristusbild, omgifven af "Den heliga nattvarden" och Muncaczys

”Kristus inför Pilatus“. På en liten hörnhylla tronade ett väldigt läderband, å hvilket i förgyllda stilar lästes *Biblia*. Deromkring stodo diverse bundna arbeten, samtliga af religiös art.

Den största ordning och snygghet var rådande i den lilla vindskupan, ty i en sådan var det som Elin inträdt, efter att hafva betjenat vicomten.

Elin tog lampan och flyttade den fram till bordet, sedan hon mycket försigtigt lagt tiokronan i en liten sparbössa, som hängde på väggen, alldeles bredvid kakelugnen.

Hon satte sig sedan vid bordet, och med händerna, hvilande knäppta i sitt sköte, började hon fundera, som hon många gånger funderat förut.

Vi vilja nu närmare se på den unga, vackra flickan, och, så mycket som möjligt lära känna de omständigheter, under hvilka hon lefde här i vindskupan vid Lilla Nygatan.

Elin var en äkta nordisk typ. Vackra blå ögon och ett svall af ljusa lockar, rödblommiga kinder och en den sötaste lilla mun gjorde henne förtjusande, der hon satt och drömde i lampskenet, drömde som en ungmö drömmer vid femton rosiga vårar.

¶ Hon var starkt växt för sina år, derom squallrade ej minst hennes barm, som oroligt häfdes under det bruna yllelifvet, hvilket derjemte omslöt en midja sådan, att man om den unga vackra flickan med allt skäl kunde säga:

”Så smärt som stjelen af en lilja,
så fyllig som en mognad ros.“

Elin var född i denna vindskupa. Hon hade aldrig bott på något annat ställe och visste följaktligen ej af något annat hem.

Mor Anna hade sökt att uppfostra sin dotter så godt hon begrep och som hennes knappa tillgångar det medgaf.

Men en diskerska på Mosebacke har inte så godt om slantarne, därför så kunde inte heller mor Anna få sin lilla Elin så fin och bildad som hon kanske önskade i sitt inre, fast hon aldrig ville låtsas om det.

Alltsedan hennes man, arbetskarlen Holm dog, hade mor Anna ensam dragit sig fram med barnet, och Elin var hennes ögonsten.

Detta oakadt var hon mycket sträng mot sin dotter.

Mycket rädd var mor Anna för att hennes Elin skulle komma tillsammans med unga gossar, hvarför Elin också blef hällen på ett mycket långt afstånd från sådana.

Detta kom flickan att undra, hvarför gossarne voro så farliga, denna undran öfvergick så småningom till nyfikna forskningar och från forskningar till någonting annat, som det följande skall utvisa.

Flickan hade gått igenom folkskolan med goda betyg och var just nu i beredskap att inom kort gå till den konstbesynnerliga måltid, som efter gammal slentrian kallas H. H. nattvard.

Elin hade ett klart förstånd och sökte efter bästa förmåga fatta de s. k. guddomliga sanningarne, men huru än presten predikade om både himmel och helvete och Kristi blod m. m., så undrade Elin ibland, om det verkligen kunde vara riktigt bestäldt med hvad presten sade.

Stundom rycktes hon med af hans blödande svammel och tyckte sig liksom lefva i ett slags salighet, men så kom det andra ögonblick, då hon blef lemnad åt sig sjelf, då kände hon ett visst tvifvel i sitt inre och förnuftet uppreste sig mot känslan.

Det kan bestämdt ändå aldrig vara så som presten säger, var då den tanke som föll henne in, och som icke obetydligt pinade hennes veka väsen och

gjorde henne misstänksam mot både Gud och människor.

Men hon var ju ett barn — ett barn.

Javisst, hon var mor Annas eget barn, som skulle uppfostras i tukt och Herrans förmaning.

Mor Anna hade sjelf på de senaste åren blifvit mycket andligt sinnad, och att hon då sökte gifva flickan samma riktning faller af sig sjelf.

Också var hon mycket mån om att taga Elin med på s. k. läsaremöten, när det var någon ledig stund.

Dylika besök behagade ingalunda den unga flickan, men kanske var det hufvudsakligen ähörandet af dessa salvelsefulla och barocka haranger, som gjorde att flickan alltmer började få sina ögon öppna och att hon slutligen inom sig sjelf var fullt öfvertygad om att hela statskyrkan var en olycksbringande humbug, att döpelsen såväl som nattvarden vore halfsjjolliga och bedrägliga ceremonier, endast till för att hålla en klentrogen människomassa i schack-matt och för att lemna fritt spelrum åt presternas ocker.

Och äodå skulle Elin på värsidan vara värdig att af presten få sina synders förlåtelse.

När hon stilla och undergifvet läste sin aftonbön, kändes det inom henne, som hon mycket väl kunde vara utan en sådan nådegåfva.

Ty sin aftonbön den glömde aldrig Elin att läsa, i den fann hon mycken hugsvalelse och tröst.

Aldrig vågade hon för mor Anna yppa, hvad hon tänkte i religiösa ting.

Gerna skulle hon ha velat öppna hela sitt hjerta men hon visste då hvilken ödesdiger följd detta kunde hafva.

Mor Anna arbetade oförtrutet och lefde lycklig i sin tro — det vore synd att störa den gamla, tyckte Elin.

En djup suck banade sig väg öfver Elin's läppar der hon satt tyst i lampskenet.

Hvad tänkte den unga mön just nu?

Jo, hennes tankar hvilade på vicomten och den för henne aldeles okända damen.

De voro nu allena i de eleganta rummen två trappor ned.

Det skulle ändå vara bra roligt att se hvad de taga sig för, tänkte Elin och rodnade lätt vid denna tanke.

Det var ju en riktigt fin dam, så elegant och så förtjusande.

Och vicomten är sjelf en nobel herre, som har mycket pengar och som vill må godt.

Mor Anna var ännu på Mosebacke och väntades ej hem förr än klockan omkring half ett, detta visste Elin af gammal vana.

Elin var sålunda allena ännu en timme och kunde göra hvad hon behagade — blott ingen såg henne.

Elin reste sig upp, gick några slag oroligt af och an på golfvet.

Hon stannade för ett ögonblick framför en liten spegel som hängde på väggen.

Mönstrande betraktade hon sin bild i densamma, liksom frågande om icke äfven hon en dag kunde bli lika förtjusande som vicomtens följeslagarinna.

Derpå öppnade hon en liten medaljong, som hon gömde vid sin barm.

I densamma fans porträttet af en ung man och dessutom en liten lock brunt hår.

Hon kysste medaljongen, lät den åter intaga sin afundsvärda plats i den svällande barmen och lemnade vindskammaren med lätta steg.

Hon gick ett par trappor ner till den våning, i hvilken vicomten och grefvinnan befunno sig.

Här öppnade hon till venster en liten dörr, som ledde in till ett större kontor.

Oaktadt mörkret omkring henne var hon allt för förtrogen med lokalen för att törna emot och göra buller af sig.

Också gick hon med nästan ljudlösa steg.

Det kontor i hvilket Elin inträdt, gränsade intill det lilla kabinett, i hvilket hennes gäster befunno sig.

Elin lade sitt lockiga hufvud varsamt mot väggen och lyssnade.

Allting var till en början tyst.

Hon lyssnade oafbrutet för att kunna uppfatta något ljud, som kunde gifva henne idé om hvad som försiggick derinne.

Hon tyckte sig nu höra liksom afbrutna suckar.

Hårdare tryckte hon sig mot väggen.

Blodet steg henne åt hufvudet och hennes puls började slå hastigare.

Nu tyckte hon sig tydligt höra att vicomten kysste grefvinnan.

Ja, det var så.

Han kysste henne, det visste Elin, och hon stod orörlig kvar under det hennes barm våldsamt häfdes under det bruna yllelifvet.

Hon skulle så gerna velat bryta sig genom väggen och sjelft osynlig äse allt — allt. Hon var nyfiken ända till outhärdlighet.

Hon hörde nu vicomten stamma:

— Adelaide, jag är evigt din slaf. Begär hvad du vill . . .

— Tyst, tyst, hviskade grefvinnan, låt oss skynda härifrån.

Vid dessa ord hörde Elin ett lätt buller, troligen förorsakadt af någon häftigare rörelse vid möblerna.

Strax derpå förnam hon lätta steg på den mjuka mattan.

Ögonblickligen lemnade hon sin plats, skyndade från kontoret och efterkom en ringning, som kallade henne in till vicomten.

Då hon inträdde i salongen satt vicomten flämtande på divanen, under det att hans sköna följeslagarinnan var sysselsatt med att draperas slöjan kring sitt täcka ansigte, hvilket nu bar en mer utpräglad rodnad.

— Vi ska' gå, mitt barn, sade vicomten; hjälp mig på med pelsen och öppna porten.

Elin efterkom hans befallning och några minuter senare lemnade de våningen och gingo ner till den på gatan ännu kvarstående droskan.

Elin öppnade porten och neg som ett snällt barn när grefvinnan vänligt klappade henne på kinden.

Vicomten och grefvinnan stego upp i ekipaget, som genast rullade bort i riktning mot slottet.

Just i detsamma som droskan svängde upp för Storkyrkobrinken, syntes två figurer stå der i hörnet vid lyktskenet.

— Se der, ta mig tusan var det inte portugisern, sa den ene, när droskan farit förbi.

— Jo, jo men, med en liten kilig unge till på köpet, tillade den andre, så der skulle man ha det "funtadt", det skulle smaka fågel.

De båda figurerna som vi förut hört samtala utanför Lejonbacken, begäfvu sig arm i arm fram mot Riddarhustorget, der vi förlora dem ur sigte.

Droskan rullade in öfver borggården och det dröjde ej länge förrän vicomten och grefvinnan åter befunno sig bland Hvita hafvets hjeltar och hjeltinnor

— liksom ingenting passerat.

Sedan Elin stängt porten, begaf hon sig åter upp i de rum, som stodo för vicomtens räkning.

Utan att kunna rätt förklara för sig sjelf orsaken, ville hon lite närmare se hur det såg ut derinne.

I salongen var allt i sin ordning, och endast de tvänne champagnebuteljerna sqvallrade om att man smakat druvans safter.

Den ena buteljen var urdrucken, under det att den andra endast var tömd till hälften.

Elin såg sig omkring, lindade sina mjuka hvita fingrar kring den silfrade buteljhslen och förde den hastigt till sina läppar.

Begärligt insöp hon det ädla vinet; och hon tyckte det smakade förtjusande godt.

Champagnen var, som man lätt kan förstå ingen hvardagsdryck för henne; det var endast vid sådana tillfällen som detta hon sattes i tillfälle att få smaka den perlande nektarn.

När hon tömt buteljen i botten, kom en behaglig känsla öfver hela hennes jungfruliga varelse.

Hon blickade varmt på de många dukar, som prydde salongens väggar.

Hon hade visserligen sett alla dessa formsköna bilder förut, men lika betagen var hon uti att fixera dem, att låta ögat smyga fram och liksom suga sig fast vid alla dessa mjuka och förföriska konturer, som framträdde så skarpt mot skenet från den blåa taklampan.

Hon närde en hemlig längtan att dessa figurer skulle vara af kött och blod, att de skulle börja röra på sig och rycka sig loss ur ramarne, ja, — men det kunde kanske vara farligt nog, var den tanken, som ögonblicket derpå bemäktigade sig henne.

Elin visste ej rätt hvad hon ville.

Hon gick in i det lilla rosenröda kabinettet.

Taklampan kastade sitt magiska skimmer öfver

det nätta möblemanget, men huru än Elin spanade och spejade, fann hon ingenting märkvärdigt.

Allt var på sin plats, som om ingenting passerat.

Men hvad skulle då egentligen hafva passerat?

Inte visste Elin, hon blott undrade — det kunde väl ingen förneka henne.

Elin lät sina små hvita händer glida öfver de dyrbara möblerna.

Tack vare champagnen kände hon liksom eld i sina ådror.

Då hon icke förmådde upptäcka det minsta märkvärdiga, såg hon smått besviken ut.

Hon ämnade just släcka den röda taklampan, då hon fick se någonting som glänste till mot den mjuka mattan. Hon spratt till.

— Ah, hvad är det? Hon upptog föremålet, som då befanns vara ett det allra sötaste lilla strumpeband af hvitt siden med ett spänne, som Elin antog, af renaste guld.

Hon betraktade mycket noga denna kostliga klenod, vände den om och om igen, och syntes aldrig kunna se sig mätt på densamma.

Men ju längre hon såg på strumpebandet, desto mer underbar blef glansen i hernes vackra ögon.

Det såg ut som om hon fått visshet om någonting, som förut hört inom det ovissas gränser.

Blodet jagade ännu häftigare genom hennes ådror, den mjuka barmen häfdes våldsamt, hon andades häftigt.

— Ah, suckade hon darrande och sjönk ned på en stol med strumpebandet mellan sina händer.

Endast en kort stund förblef hon sittande liksom i en dvala, ögonen voro slutna under det en djuprodnad purprade hennes kinder.

Hon sprang hastigt upp, gömde sitt fynd sorgfälligt i fickan och släckte den röda taklampan.

Sedan begaf hon sig ut i salongen, der hon ur

ett litet bokskåp framtog ett guldsnitt, å hvars perm lästes namnet Paul de Kock.

Efter att hafva släckt den blåa taklampan, begaf hon sig med lätta steg återigen upp på sin lilla vindskåpa.

Klockan var nu närmare half ett.

Elin klädde hastigt utaf sig.

Hon lösgjorde sitt vackra hår, som snart i rikt svall böljade ner öfver hennes mjellhvita skuldror, der hon nu stod endast skyld af sitt hvita nattlinne.

Hon gick till sängs . . . med boken i sin hand.

Det röda täcket sveptes varsamt kring hennes mjuka, doftande väsen, kring ros och lilja.

Hon slog upp "guldsnittet" och började bläddra i Paul de Kock.

Dock var hon idel öra för minsta ljud, som hördes från trappan.

Mor Anna kunde när som helst vara hemma, och Elin hade af henne blifvit strängeligen förbjuden att inte röra vid "vicomtens ogudaktiga böcker".

Kanske var det just härför som Elin inte kunde låta bli att titta in i bokskåpet.

Snart syntes hon med verklig ifver studera den galante författaren.

Då och då under läsningen spratt det till i hennes kropp, och det röda täcket böljade sakta härvid.

Hennes ögonlock sjönko stundom samman, för att strax derpå öppna sig och rad för rad följa bokens svarta typer.

Så förgick ännu en halftimme, hvarunder tystnaden endast afbröts af Elins halfqväfda suckningar och prasslet, som förorsakades då den unga flickan wände bladen i boken.

Klockan var snart ett.

Steg hördes i trappan.

Det var mor Anna som återkom efter sin an-

strängande tjänstgöring på Mosebacke restaurant, der den lille trinde och jovialiske Qvintus Mellgren, då förde spiran.

Hastigt slog Elin igen boken, gömde den väl under sin hufvudkudde och låg sem i halsslummer, när mor Anna inträdde.

— Jag tror du soffer, mitt lilla gryn, sa gumman, under det hon stälde ifrån sig en korg, fylld med diverse goda kvarlefvor från Mosebacke kök.

— Ahnej, mor lilla, svarade Elin, jag bara ligger och dusar, välkommen hem!

— Tack, tack, se här några rariteter som ska smaka dig godt, sa mor Anna, syftande på korgen, — har hans excellens varit här i afton?

— Jo, det kan du lita på mamma lilla, och han hade med sig ett så fint och vackert fruntimmer, så du kan aldrig tro.

— Hm, hm, mumlade mor Anna.

— Ja, vet du, hon var lika fin som en prinsessa. Hon var så elegant klädd, att jag aldrig sett så vackert.

Mor Anna runkade på hufvudet och såg inte riktigt belåten ut.

Hon satte ögonen i Elin, liksom ville hon blicka midt igenom sin dotter.

— Dröjde de länge här? frågade hon derpå.

— Nej, bara en stund. Knappt en timme, jag tror, svarade Elin.

— Drack hans excellens något vin?

— Ja, naturligtvis, det vet du väl att han alltid gör, när han har främmande hos sig.

— Ja visst, kära barn, han har råd att lefva på det viset, fast det gudnås är både synd och skam. Dock få vi icke misströsta för att vi äro fattiga, om vi blott sätta all tro och lit till Herren, så går det nog bra, mitt barn.

— Ja, vet du mamma, jag tycker vi ha det så godt som helst. Vicomten betalar ju bra för städning och upppassning, många skulle vara tacksam med mindre. Jag fick i afton en hel tiokrona af honom.

— Hvad säger du barn?

— Sanning mor, bara sanning!

— Men det var för mycket, sade mor Anna och syntes icke fullt belåten, det kan inte vara kristligt att ta emot sådant.

— Hvad gör det, inte betyder det någonting för en så förnäm herre.

— Barn, barn, du känner icke världen ännu, du vet ej huru eländig och usel menskligheten är. Tror du jag skulle sitta här och passa upp den der vicomten, om inte jag vore tvungen för att kunna lefva, och jag ginge inte heller på ett sådant ogudaktigt ställe som Mosebacke, om icke den gode guden af nåd gifvit mig det som lefvebröd. Nej min Elin, jag måste arbeta för oss båda, och jag arbetar i Herranom — må sedan andra lefva, hur de vilja. De få nog ansvara för sina handlingar.

Elin, som en stund varit vid sin vanliga färg, rodnade lätt vid dessa modrens ord.

— Men sof nu, min flicka, sade mor Anna, jag kommer strax och lägger mig, bara jag plockat upp gudsgäfvorna som fara illa af att ligga sammanpresade i korgen.

Mor Anna tömde korgen, under det Elin med slutna ögen sökte vagga sig in i drömmarnes värld.

Och när detta var gjort, tog gumman en bönbok som stod på bokhyllan och läste tyst sin aftonbön, hvarefter hon belåten med sin dag, gick till sängs.

Det var nu tyst och mörkt i det lilla rummet.

Mor och dotter lägo snart försänkta i en god och vederqvickande sömn.

När klockan i Storkyrkan slog sju, var mor Anna åter på benen.

Elin hade ännu ej slagit upp sina vackra ögon, utan låg stilla och skön i Morfei armar — inte hade heller mor Anna hjerta att väcka henne.

Gumman kokade först morgonkaffet, och, när detta väl var gjort, då först väckte hon Elin och bjöd henne dricka.

— Tack mor lilla, sade Elin och blickade tacksamt sin moder i ögonen, det är riktigt synd om dig att du ska behöfva ut i kylan så här tidigt på morgonen!

— Var inte orolig för det, mitt barn, drick nu, så du blir varm, det gör dig så godt.

Elin drack med välbehag sitt kaffe på sängen, och mor Anna gjorde henne sällskap.

Sedan lemnade gumman vindskammaren för att gå till sitt värf på Mosebacke.

Men hunnen endast några trappsteg ner, vände hon åter om och inträdde i kammaren.

— Du kommer väl ihåg min lilla flicka, att du ska läsa för presten i dag, glöm inte det för all dell

— Nej, mor lilla, sade Elin, och derpå gick gumman åter belåten sin väg.

Elin var nu allena i vindskupan.

Många unga flickor finna stort behag uti att stanna länge i bädden, och man säg på Elin's ansigte att hon delade samma smak.

Hon tog boken som hon gömt under sin hufvudgärd och fortsatte läsningen, der hon slutat på qvällen.

Återigen dessa halfqväfdä suckar, denna djupa

rodnad och dessa oroligt nervösa ryckningar, under det mjuka täcket.

En god stund låg Elin så och studerade den galante författaren; men när så dagsljuset i det närmaste fördunklat skenet från lampan, så fann hon tid vara att stiga upp.

Klockan var nu half nio.

Elin hoppade lätt ur sängen och klädde sig skyndsamt.

Hon kammade omsorgsfullt sitt vackra hår, och underlät ingalunda att med hjälp af några marongnålar krusa lockarne i pannan.

Mönstrande såg hon sin bild i spegeln, gång på gång rättande små felaktigheter, som efter hennes eget tycke icke klädde henne.

Elin var minsann icke litet kokett för sina år, det märkte man nu.

Men hvem hade hon då att behaga?

Det visste hon sannerligen icke sjelf.

Hon skulle i dag gå och läsa för presten, och då var det ju så mången ung och vacker herre som mötte henne på vägen och tittade på henne.

Derför ville Elin vara vacker, vackrare än någon annan flicka i hela Stockholm.

Hon hade ju i Paul de Kock läst om att ingen-ting tjusade en man så mycket som qvinlig fågning, och derför ville hon vara fager.

Ännu en gång betraktade hon noggrannt det fina strumpebandet, som utgjorde hennes fynd från röda kabinettet.

— Ack, så vackert det är vid dagsljus, tyckte Elin.

Hon fick en plötslig ingifvelse.

— Om jag skulle, sade hon sakta för sig sjelf under det hon satte upp sitt ena ben på sängkanten och provade det mjuka sidenbandet kring sin egen vad.

Det passade förträffligt.

Hennes ben fyllde tillräckligt upp detsamma, och Elin kände sig smått stolt vid tanken på att kunna mäta sig med sjelfva den fina damen, som varit vicomten följaktig.

Man må besinna, att Elin blott stod i sin jungfruliga knoppning, då grefvinnan deremot var en blödande, fullmogen ros.

Då den unga flickan nu var fullt färdig, skyndade hon ned i vicomtens tillfälliga väning för att ställa den lånade boken på sin plats.

Hon gjorde detta, då hon ej ville förråda sina hemliga studier, och helst som hon ju åter kunde bemäktiga sig bokskatten, när hon så önskade.

Det torde kanske vara skäl upplysa läsaren om att vicomten ingalunda hade sin egentliga bostad här — densamma var nemligen belägen vid Kungsträdgården, utan att den komfortabelt inrättade lägenheten vid Lilla Nygatan, endast af honom begagnades vid vissa mera intressanta tillfällen, och just ett sådant som vi nyss varit vittne till.

Sedan Elin åter kommit upp på vindskupan, framtog hon en psalmbok för att inplugga några verser, dem hon nödvändigt måste kunna utantill rabbla upp för pastorn.

Hon läste dem och läste dem omigen, som det syntes med tydlig motvilja.

Men lära sig dem måste hon, det var ju nödvändigt för att hon skulle få syndernas förlåtelse och sin själs frälsning.

Det dröjde heller icke länge, förrän Elin kunde sin lexa.

Hon rabblade upp den och det gick som ett flytande vatten, men att hon ingalunda egnade minsta tanke på innehållet af hvad hon lärt sig, det märktes mycket väl.

Det var blott en tungans mekanik, under det att hennes sinne dansade fram mellan bladen i det förföriska guldsnittet från vicomtens bokskåp.

Efter att hafva förrättat några smärre husliga sysslor i den lilla vindskammaren, begaf sig Elin i väg till nattvardsskolan.

Densamma började klockan 11, men som klockan ännu ej var mer än 10, beslöt hon att först göra en liten promenad på Westerlånggatan för att se på alla de vackra sakerna i butikfönstren — ett nöje, som behagade henne särdeles.

Der fans så mycket fint och modernt i alla möjliga vägar, att Elin kände sig en smula missnöjd öfver att hon icke var i tillfälle att kunna köpa något af grannläterna.

Så vackra klädningstyger och hattar och kappor, ja allt hvad hon kunde önska sig!

I ett juvelerarefönster fick hon syn på ett armband och hon var då nära att utropa — O, så sött, så sött!

Och då tänkte hon på den tiokronan, som hon fått af viconten.

Den var ju hennes egen — eller hur?

Om hon skulle gå hem efter den och köpa det vackra armbandet?

Men kanske det kostade mycket mer än tio kronor — och då vore det ju förspild möda.

Elin gick en god stund af och an på den tränga passage, som i Stockholms adresskalender bär namnet Westerlånggatan, men som med lika fullt skäl kan kallas Bazargatan.

Klockan i Storkyrkan slog half elfva.

Elin hade nu kommit fram till Storkyrkobrinken.

Hon stannade plötsligt vid åsynen af en ung man, som med brådskande steg kom gående från arh ustorget.

På samma gång som hon icke kände honom, kände hon honom dock rätt väl.

Han var kontorsbokhållare hos en större firma, som hade sin affär i nedra våningen af det hus vid Lilla Nygatan, uti hvilket Elin sjelf bodde.

De hade ofta mötts i trapporna och dervid utbytt en främmande helsning.

Den unge mannen gick nu rakt fram till Elin, hvars kinder i hast purprades.

Med utsökt artighet lyfte han hatten i det han småleende sade:

— God morgon lilla fröken. Hvart gäller färdens?

— Till nattvardsskolan, herr bokhållare, svarade Elin brydd.

Den unga herrn hade aldrig förut tilltalat henne så djerft och öppet . . . och midt på gatan till.

Men han såg i alla fall snäll ut och hade så vackra ögon, att Elin ingalunda kunde taga illa upp hans öppenhjertighet.

— Till nattvardsskolan! eftersade Alfred Gran — så var den unge merkuriisonens namn — och tände en cigarrett som han upptagit ur ett det sötaste lilla sammetssetui, tycker fröken att det är roligt att gå i nattvardsskolan?

På denna fråga visste Elin ej rätt hvad hon skulle svara, men detta oaktadt lät hon öfver sina läppar smyga orden:

— Ja, nog är det då'.

— Förlåt mig, om jag inte tror, hvad ni säger! Men låt oss inte nu tala derom. Jag har många gånger sett er och ni har sett mig. Ni må därför icke misstycka, om jag ber att få veta ert nam. Se här, ber jag er hålla tillgodo med mitt, sade Alfred i det han räckte henne ett guldkantadt visitkort.

Jag heter Elin, sade den unga vackra flickan och

tog blygsamt emot hans kort. Hon kastade en hastig blick på detsamma och gömde det sedan i fickan.

— Jag tackar er fröken Elin, sade den unge mannen, och jag är mer än lycklig att hafva gjort eder bekantskap.

Elin ryckte hastigt till vid orden "mycket lycklig", slog derpå i flammig rodnad ner sina ögon och lät blicken dansa fram öfver gatstenarne.

— Ack fröken Elin, se icke så förlägen ut. Hvad jag säger är sanning, sade Alfred.

— Jag förstår inte hvad herr Gran menar, dristade Elin sig nu säga.

— Men ni skall förstå mig. Jag svär att ni skall förstå mig. Alfred Gran uttalade dessa ord så högt, att Elin såg sig omkring, rädd för att ådraga sig den minsta uppmärksamhet från gatans många olika passagerare.

Under detta samtal hade de båda unga alldeles ofrivilligt hunnit ända ner till Mynttorget.

Klockan slog nu tre quart till elfva.

Elin hade således ingen lång tid att vinka på, då, som vi veta, "beredelseskolan" började klockan 11.

— Nej, herr Gran, nu måste jag gå, sade hon och räckte fram sin lilla hand till afsked.

— Var lugn, fröken Elin, ännu är det god tid. Jag vill visst icke vara er till något förhinder, men jag tror säkert att ni ännu kan skänka mig några minuter.

— Jag har ingenting att skänka, herr Gran, sade Elin.

— Jo, det har ni, ni är rik, fröken Elin, ni är mycket rik. Men förlåt mig om jag frågar er: skulle ni icke vilja vara så artig att dricka en kopp chokolad som hastigast. Visserligen är tiden knapp, men jag skall nog passa på, så att ni ej försummar er.

— Tackar, sade Elin, men jag tror bestämdt icke att jag hinner — en annan gång kanske.

— Nej, nej, en annan gång är en skälm, nu skall det vara, just nu. Jag har mycket att säga er och allt är bara glädje. Jag är säker om att ni icke skall ångra er. Seså, skynda nu, så gå vi upp på caféet här bort i Kåkbrinken.

Elin stod rådvill.

— Kom, bviskade Alfred, blott några ögonblick.

Hon följde honom med oroliga steg till caféet.

Under vägen yttrades icke ett enda ord, men de blickar som Alfred Gran kastade på den unga flickan visade tillräckligt hvad han tänkte i sitt sinne.

Han synbarligen slukade denna mjuka jungfruliga gestalt, som sylfidisk gled fram, omgifvande sig med en doft, sådan som endast den skära mön för-mår utveckla.

Inkomna på det lilla anspråkslösa, men hemtrefliga caféet i Kåkbrinken togo Alfred Gran och Elin plats i soffan i det inre rummet.

— Chokolad för två, begärde Alfred af uppas-serskan, och sedan detta med ett ymnigt berg af färska tårtor blifvit serveradt, drog Alfred sakta igen dör-rarne till det yttre större rummet.

Några andra gäster tunnös för tillfället ej i loka-len, hvadan de båda unga kunde vara ganska ogene-rade.

— Men klockan är bestämdt elfva nu, sade Elin mycket orolig.

— Nej, ännu fattas hon tio minuter, försäkrade Alfred och visade sitt ur, det ban med en vridning på bygeln kunde reglera efter behag.

— Är det riktigt säkert? frågade Elin.

— Jag bedyrar det, sade Alfred, men var nu så artig och smaka på rariteterna.

— Tack, tack, svarade den unga flickan och åt sig väl smaka.

Om Elin såg en smula undersam ut, må ingen undra öfver; hon hade aldrig varit ensam inne på ett café med en ung man.

Med sin mor hade hon vid något mer högtidligt tillfälle varit inne och druckit kaffe på något ställe, men äfven detta hörde till undantagen.

— Lofvar fröken Elin att icke bli ond på mig, om jag begär Elins vänskap?

— Hvarför frågar herr Gran så der? sade hon.

— Jo, därför att jag vore den lyckligaste meniska på jorden, ifall jag finge ega den.

Elin såg på den unge mannen.

Hans lockiga hår, hans vackra ögon, hans muskulösa och kraftigt utbildade figur, allt bidrog att göra henne fördelaktigt stämd mot honom.

— Det är allt en vacker gosse ändå, tänkte Elin i all sin blyga rodnad, men skulle hon väl våga att låta påskina något sådant — nej aldrig.

— Finner fröken Elin något nöje i mitt sällskap? frågade den unge affärsmannen förtroligt.

Elin förblef tyst.

— Svara mig, var icke rädd för att svara! vid dessa ord sökte Alfred att fånga hennes lilla hvita hand, för att trycka den mellan sina, men Elin drog sakta handen tillbaka.

Men blotta beröringen var dock nog att bringa Elins blod i svallning. Hennes barm gjorde ett par djupa vågor och det liksom ryckte till i hennes kropp.

Detta såg Alfred med synnerlig förtjusning, och det dröjde sedan icke länge förrän han höll hennes hand pressad mellan sina.

Elin gjorde ett svagt motstånd och förblef tyst.

— Elin, låt mig kalla er så, det der fröken lå-

ter så främmande och otrefligt. Säg, ni tillåter mig väl?

— Var så god, om herr Gran vill det.

— Elin, ni får icke kalla mig herr Gran. Kalla mig Alfred — det är mitt namn för er.

— Gerna, sade Elin blygt — men hvad är klockan, Alfred, ni har lofvat att inte narra mig. Jag blir olycklig för mamma, om jag inte går till presten.

— Ingen brädska. Men säg mig, är er mor mycket religiös? frågade Alfred Gran, under det han alltjemet kvarböll den unga flickans hand.

— Jo, det är hon.

— Hon besöker ofta kyrkan?

— Ja, alltid om söndagarne, och så måste jag ofta gå med henne på bönemöten.

— Men det roar väl er inte så synnerligt, kan jag tro, sade Alfred.

— Ähnej, jag kan icke skylla, men när mamma vill det så . . .

Elin nickade med sitt vackra hufvud och smålog.

— Har Elin besökt någon bal? frågade Alfred.

— Nej aldrig, blef det bestämda svaret, jag har en gång från en läktare äsett en sådan och jag tyckte det såg gudomligt roligt ut.

— Och Elin skulle då inte ha någonting emot att besöka en bal?

— Nej, hvarför det? . . . bara inte mamma . . .

— Skulle Elin vilja besöka en bal i sällskap med mig?

— Ack ja, det vore ju så roligt, så roligt, om bara inte mamma vore så sträng, den unga flickans ansigte antog vid dessa ord än ett gladt, än ett sorgset uttryck.

— Nåväl, sade Alfred, jag har då ett litet förslag att göra Elin.

— Och det är . . . ?

— Jo redan om lördag är det kostymbal på Mosebacke. Vill Elin följa med dit?

— På Mosebacke, nej, för Guds skull, min mor skulle då bli utom sig, allrahelst som hon ju passar upp på Mosebacke.

— Sää, svarade Alfred eftersinnande, men skulle vi icke kunna ställa det på något klokt och förståndigt vis?

— Sådant är icke möjligt. Mamma pratar ständigt om huru ogudaktigt det går till deruppe, och finge hon reda på att jag vore der, skulle det kanske ta lifvet af henne.

— Rasande obehagligt, mumlade Alfred, tilläggande: har er mor sträng tienstgöring på källaren.

— Ja, hon är anställd som diskerska hos herr Mellgren.

— Hon går bort om morgnarne?

— Ja, klockan före åtta, upplyste Elin.

— Och kommer sent hem, kanhända?

— Ja, inte före midnatt.

Vid dessa Elins ord klarnade Alfreds ansigte upp, liksom hade han fått en plötslig ingifvelse.

— Godt, sade han derpå, då fins det ingenting som kan hindra Elin att besöka balen. Elins mor skall icke ha minsta aning derom.

— Det är ju omöjligt. Hon skulle kanske få se mig deruppe.

— Nä än sen då, här är ju frågan om en maskeradbal, och jag kan svära på att hon icke skulle känna igen Elin.

— Alfred menar, att jag skulle vara maskerad, som de stora damerna?

— Naturligtvis, hvad vore det annars för idé att gå dit!

— Men tänk om mamma ändå skulle känna igen mig!

— Omöjligt, otänkbart! Jag har en riktigt söt pagekostym till Elin. Hvad Elin skall bli näpen. Elin gör toalett hemma, vi åka sen i droska upp till Mosebacke, och jag lofvar att innan midnatt återföra Elin hem igen, alldeles som ingenting passerat.

— Då Alfred säger så der, låter det bra, men jag är mycket rädd. Och så har jag ju aldrig förut varit med om någon maskerad. Jag kanske inte kan föra mig ordentligt. Alfred skulle då skämmas för mig.

— Så Elin pratar! Man kan i stället vara stolt öfver en så förtjusande mask. Säg mig nu öppet har jag den äran att bjuda er på Mosebackemaske- raden nästa lördag?

— Vill Alfred lemna mig en dags betänketid?

— Nej icke ett ögonblick. Elin skall svara mig genast. Jag ber, vägra icke!

Elin såg mycket villrådig ut.

Hon visste, stackars liten, inte hvad hon skulle svara.

Oändligt gerna skulle hon vilja besöka denna ball och kasta en blick ut i världen, å andra sidan kom hennes mors vilja, som Elin åtminstone hittills respekterat.

— Nå, lilla Elin, hur ska vi ha det? frågade Alfred efter en minuts tystnad.

Elin stred med sig sjelf, men syntes till sist fatta ett raskt beslut.

— Jo, jag följer med, sade hon, det kan ju icke vara någonting orätt deruti.

— Tack Elin, ni skall icke ångra er beslut- samhet.

— Men hvad är klockan? Nu är det bestämdt för sent att gå till presten.

Alfred Gran upptog sin klocka, som nu visade tio minuter öfver elfva.

— O, min Gud, det är försent, utropade Elin, och ni har velat narra mig så?

— Var lugn, om presten denna gången saknar Elin, så behöfver väl Elin ej sakna honom. Eller hur?

— Men jag blir olycklig!

— Ingen fara. Mamma behöfver ju inte vet a af den saken. Om Elin nu vill, så göra vi en liten släktur ut åt Djurgården. Det är godt före och på Bellmansro fins varm puosch.

Strax derpå lemnade Alfred Gran och Elin kaffet vid Kåkbrinken, och togo plats i en släda på Myntgatan.

Bjellrorna klingade och färden stälde strandvägen ut åt Djurgården.

Några timmar senare återfinna vi Elin i vindskupan vid lilla Nygatan.

Hon ser mycket tankfull ut, när hon betraktar ett miniatyrporträtt som hon håller mellan sina händer.

Det är hans porträtt, Alfreds porträtt, ett minne som han förärade henne, då de båda för en stund sedan sutto derute i pianorummet på Bellmansro.

Han hade sagt så många vackra saker till henne, han hade talat om hennes ungdom och skönhet och alla dessa hviskningar gifvo eko inom henne och kom hennes hjerta att slå fortare.

Älskade Alfred henne?

Hon kunde ej tro annat.

Men älskade han henne uppriktigt — så som en man älskar en qvinna, den han icke vill bedraga

Hvem kunde väl gifva Elin svar på den frågan? Emellertid kände Elin, att den unge vackre mannen ingalunda var *hennes* likgiltig.

Alfred Gran var ju en riktigt vacker karl, just en sådan som Elin läst om i vicomtens böcker.

Han hade tryckt hennes händer, han hade lindat armen om hennes midja, men någon kyss hade han ännu ej begärt eller vågat taga — ehuru kanske Elin i sitt innersta icke skulle hafva samtyckt dertill.

En djup rodoad spred sig vid dessa tankar öfver Elins drag och hennes ögonlock sänktes sakta, för att strax derpå åter höja sig.

Hon blickade orolig ut genom fönstret.

I dag hade hon försummat att gå till presten.

Hur skulle väl detta sluta?

Men Alfred hade ju haft rätt . . . mor Anna behöfde ju inte ha reda på det.

Elin visste, att det skulle göra modren ledsen, och icke vore det då någonting orätt att tiga med saken, för att ej oroa henne.

Gumman var icke så stark. Hon kunde kanske taga "knäck" af lite nog.

Derför så fann hon Alfreds råd godt.

Bäst som hon sålunda rådgjorde med sig sjelf hördes steg i trappan.

Elin spratt till.

Hvem kunde det vara?

Hon lyssnade vid dörren.

En lätt knackning hördes.

— Stig in, sade Elin, i det hon öppnade dörren.

Men ögonblicket derpå var den unga flickan nära att falla tillsamman af förskräckelse.

Hennes ben svigtade och hon kände hur blodet rusade henne åt hufvudet.

Framför henne stod hennes själasörjare, pastor A., just han som skulle bereda henne till kärleksmåltiden.

— God afton, mitt barn, jag ser att jag går rätt efter adressen, sade presten.

— God afton, herr pastor, stammade Elin niggande.

— Jag gick vägen förbi och tittade därför upp till dig. Du är väl inte sjuk efter som jag i dag inte fann dig i skolan.

Elin visste ej hvad hon skulle svara.

— Jag har för vana att besöka mina nattvardsbarn och se hur det står till, då jag tror att någonting är på färde, men var nu inte orolig för jag kom. Jag bjuder dig frid och helsa, mitt barn, så sägande lät han sin hand smekande beröra Elins skuldror.

Elin hade nu någorlunda återvunnit fattningen.

— Herr pastor, sade hon, jag hade i dag så svår hufvudvärk, att mamma bad mig bli hemma.

— Sää, din mor är borta för tillfället?

— Ja, herr pastor, hon är på Mosebacke.

— Hvad gör hon der?

— Hon hjälper till i köket.

— Jaså, sade pastor A., i det han knäppte upp sin pels och slog sig ned i soffan.

Pastor A. var en några och fyrtio års man med ett ganska nobelt utseende, guldbågade glasögon och ett synnerligen fint uppträdande.

Det var ingen vanlig bondprest, man hade framför sig, utan en polerad storstadskaplan, en sådan der modern toalettprest, som man ibland får se.

Elin tog plats på en stol vid fönstret.

Pastor A. betraktade den unga flickan mycket skarpt, utan att dock förråda sig.

Den som såg hans blickar, fann genast att i dem låg någonting som ingalunda öfverensstämde med hans presterliga kall — med hans egenskap af den unga flickans själaberedare.

Gång efter annan lät pastor A. sin blick glida ner öfver nattvardsflickans rika former.

Elin såg det nog, men fäste sig till en början ej dervid.

— Huru länge dröjer din mor qvar på Mosebacke? frågade presten — alldeles som nyss Alfred Gran.

— Tills sent i afton, upplyste Elin.

— Och du är lemnad ensam hela dagen?

— Ja, herr pastor, jag sköter om vicomtens våning två trappor ner.

— Hvilken vicomt? frågade presten.

— Den fine, portugisiske vicomten, han som är med på alla hofbalerna.

— Ah, du menar . . . pastor A. smålog . . . jag förstår, bor vicomten här? frågade han.

— Nej, han bor här endast tillfälligtvis, sade Elin.

— Jag förstår inte hvad du menar mitt barn.

— Jo, vicomten är här ibland om nätterna.

— Är han ensam?

— Nej, Elin rodnade och blickade i golvet.

Pastor A. syntes nu hafva fattat förhållandet.

— Och du städar rummen?

— Ja, herr pastor, min mor och jag ha icke mer än hvad vi sjelfva kunna förtjena.

— Lifvet är sådant, mitt barn. Genom arbete och försakelse måste man bana sig väg till det rätta målet.

— Ja, så har äfven min mor sagt.

— Det var rätt af din mor. Kom hit mitt barn får jag tala vid dig . . . pastor A. räckte fram sin hand.

Elin efterkom denna hans begäran och gick fram till prestmannen.

— Du älskar din mor mycket, mitt barn, inte sant?

— Jo, sade Elin, hvares hand nu hvilade i pastorns, jag har aldrig haft någon annan än henne att älska. Min far mins jag inte.

— Och sjelf är du också värd all kärlek, sade presten andäktigt, under det han förde den unga flickan närmare intill sig, jag är din religionslärare och har rättighet att säga dig allt. Ja, det är min skyldighet. Du är en vacker flicka, Elin.

Vid dessa ord spratt Elin till, men pastorn lindade mjukt sin arm omkring hennes midja och tryckte ner henne på sitt knä.

Hon förblef sittande orörlig, som en bildstod, under det att hennes späda men fylliga barm långsamt häfdes.

— Ja, du är verkligen en vacker flicka, återtog prestmannen, och därför bör du vara så mycket förståndigare med dig sjelf, ty det är just för de vackra flickorna som världen är farligast. Du skall förlita på Herren, han hjälper dig, jag kan intet göra.

Pastor A. höll alltjemt sin arm om Elins midja.

Detta syntes ingalunda misshaga nattvardsflickan, som saarare föreföll att aldeles omedvetet sluta sig intill den noble prestmannen.

— Lifvet är en strid från början och till slut. Alla måste vi kämpa i den striden och hvar och en måste vinnlägga sig om att vinna seger, sade presten, och gör man detta, så får man äfven smaka lifvets fröjder, ty lifvet har verkligen sådana, om man blott förstår att finna dem. Den som lefver i Gudi, har rätt att tillgodogöra sig alla de njutningar, som en mild försyn unnat människobarnen. Ja, min kära flicka, lifvet har många njutningar, lifvet är stundom skönt, ända till salighet, sade han, och tryckte en lätt kyss på Elins lockiga hufvud.

Elin lutade sig mot hans skuldra.

Der hon nu låg liksom drömmande med halföppna ögon var hon underbart skön.

Det flammade gång efter annan i prestens blick,

och det var med lidelsefull glöd han betraktade den unga flickan.

Han lät sin hand smeka hennes barm, utan att hon gjorde en rörelse af motvilja.

Det var ju pastorn sjelf, som ville hennes bästa, hennes eget väl . . . men på samma gång föreföll han Elin så besynnerlig att hon icke rätt förnådde hålla reda på sina egna tankar.

Det var någonting i hans väsen som gjorde att Elin icke visste hvad eller hvart hon ville.

Hon kände behof efter någonting . . . hvad det var, visste hon icke sjelf.

Skulle icke denne prestman vara just hennes rätta stöd, just den som hon kunde förlita sig på?

Han var ingen ung gosse, utan en mogen man, kring hvilken hon kunde slingra sig likt den späda rankan omkring stammen.

Pastor A. försummade icke en sekund att njuta af det väsen, han höll i sina armar.

Han lekte med hennes lockar, han smekte hennes kinder och inom kort tryckte han en djup kyss på hennes läppar.

— Gud skydde dig mitt barn, sade han, jag gifver dig med denna kyss allt hopp om en lycklig framtid och ett godt slut i den strid, vi alla kämpa.

Elin förblef tyst.

Blodet steg henne åt hufvudet, hennes kropp darrade, och hon kände alltjemt prestens läppar tryckta mot sina.

Hade hon för ett ögonblick kommit till sjelfbeherskning, skulle hon helt visst hafva sprungit upp som en tigrinna, men nu var hon ett viljelöst redskap i prestmannens hand; hon kunde sjelf ej förklara orsaken härtill.

En lång stund förflöt, utan att själasörjaren och den unga mön yttrade ett ord.

Hastiga steg hördes i trappan.

Elin for bestört upp och pastorn likaså, den senare knäppande pelsen och fattande sin hatt, liksom beredd att gå.

— Hvem kommer nu, mitt barn, frågade han.

— Jag vet inte, svarade Elin, under det hon sprang till dörren och lyssnade.

En lätt knackning.

Flickan öppnade dörren.

In trädde hastigt en guldgalonerad betjent, som dock vid åsynen af prestmannen med helig vördnad fann för godt att draga sig tillbaka en smula.

— Från vicomten? frågade Elin.

— Ja, min fröken, hans excellens låter helsa och säga, att han kommer i afton kl. $\frac{1}{2}$ 11. Supé serveras för två personer från källaren Iduna, och hans excellens ligger qvar öfver natten. Dessa ord yttrade betjenten med så låg röst, att de icke skulle uppfattas af pastorn, och aflägsnade sig derpå lika hastigt som han kommit.

— Jaså, sade Elin, äfven i afton kommer vicomten hit, herr pastor.

— Såå, budet var från den portugisiske grefven? frågade pastorn.

— Ja.

— Och han kommer i afton med sällskap.

— Antagligt, ty han brukar alltid hålla ord.

— Du har då mycket att bestyra om mitt barn.

Jag lemnar dig nu, men lofvar att återkomma i morgon, då jag går förbi. Din mor är väl icke hemma i morgon?

— Nej, herr pastor!

— Godt, ser du, jag vill tala ensam med dig, jag vill omhulda ditt goda, oförderfvade hjerta och göra dig stålsatt mot lifvets ondska. Adjö, mitt vackra

barn, sade presten och gick långsamt sin väg, sedan han först kysst Elin på pannan.

Elin var nu åter ensam.

Hon trodde icke på prestens svammel, men hon trodde på honom sjelf, på hans egen person, ty han var ju ändå en uppsatt man, med magt och myndighet. Hon anade visst att hans smekningar icke voro så heliga som han lät påskina, men hon fann behag i dessa smekningar och därför så . . .

Ingen kunde väl heller misstänka att en prest skulle kunna . . . nej då!

Han kunde kyssa henne inför hela världen, och man skulle taga det för godt, han var ju hennes egen själasörjare.

Det var detta som till och med gladde den unga flickan.

Han skulle få gifva luft åt sina känslor och letva och njuta, utan att någon människa rynkade på näsan.

Det var just så hon ville ha det.

Pastor A. var en vacker karl och en fin herre till.

Elin uppehöll sig en kort stund i vindskupan och begat sig sedan ner i vicomtens gästväning för att i röda kabinettet anordna tillfällig sängplats för två.

Klockan 11 på aftonen infann sig också den galante grefven följd af en ung dam, som fick emot-taga hans hyllning i det lilla rosenröda kabinettet.

Elin försummade ingalunda att från det närgränsande kontoret taga del af hvad som försiggick; hon lyssnade girigt till ljudet af minsta rörelse, och hvad hon icke visste föreställde hon sig, under det att blodet jagade genom hennes ådror med lidelsefull fart.

Hon fann stor njutning uti ett lyssna så, men

på samma gång kände hon en outhärlig saknad, det var någonting som fattades henne . . .

Hon tänkte på Alfred Gran, den unge vackre gossen, som bjudit henne till Mosebacke, hon tänkte på pastorn A. som kysst henne så eldigt, och då ville hon liksom säga: ack, hvad lifvet ändock måste vara skönt, när man riktigt får njuta af detsamma.

Vicomten intog senare en delikat supé med sin flammiga följeslagarinna, och Elin passade upp vid bordet, blyg och rodnande, utan att på något sätt förråda sina känslor.

När måltiden var slut, gick man till sängs, och Elin återvände upp till sin vindskupa, der äfven hon snart under det mjuka täcket drömde sig in i en värld full af njutning och behag.

Dagen derpå återkom pastorn A. som han lofvat, och Elin fick åter sitta på samma knä och gunga i takt efter hans ömma smekningar.

Och ännu hetare fann hon hans kyssar.

Presten talade om kärleken i Gudi, och må nu med denna vara huru som helst, så fann Elin den kärleken skön som blott kysser, och aldrig tröttnar på att kyssa.

Utan att hafva snuddat vid hennes klädningsfäll, gick prestmanuen ännu en gång sin väg, uttalande öfver henne sin varmaste välsignelse.

Dagen derpå var lördag, således den stora maskeraddagen, den dagen då Elin första gången skulle få vara med i den stora världen, på Mosebacke.

Efter en orolig natt vaknade hon mycket tidigt.

— Ja' tror du han drömt något styggt i natt, sa' mor Anna, som redan var på benen och sysselsatt med att koka kaffe, när Elin slog upp sina vackra ögon.